

[Guldberg.]

Jeg ved ikke, om det bare er en løs tanke, men jeg har da bemærket, at denne løse tanke allerede har medført, at nogle naive sjæle har benyttet dette til at pege på, at det måske kunne være nyttigt for parcelhusejerne at få en høj ansættelse ved den kommende vurdering, fordi de derved ligesom skulle bringe sig i sikkerhed og reducere risikoen for at komme til at betale store kapitalvindingsskatter.

Hvis noget sådant er tilfældet, vil jeg meget advare parcelhusejerne mod at lytte til det. Der er her meget stor forskel på erhvervsejendomme og på boliger, som vi nu snakker om. Men det er da klart, at over beskattningen, både ejendomsbeskattningen, formuebeskattningen og indkomstbeskattningen af lejeværdi, er der i virkeligheden, hvad mange mennesker vil kunne konstatere ved at se på pensionistregnskaberne — her er man jo også klar over, at man skal til at lave særregler — til en vis grad tale om en gradvis overdragelse eller forhåndsoverdragelse af nogle formuegevinster til det offentlige, også af ejerboligerne. Det er også klart, at en sådan gradvis overtagelse vil blive fremskyndet af de højere vurderinger, og det er en af grundene til, at man ikke alene skal behandle sådan noget rent teknisk.

Det har også en økonomisk-psykologisk betydning, og det er et af de fænomener, der spiller en rolle i den offentlige vurdering. Når vi læser i avisen, at nu stiger ejendomsvurderingerne så og så meget, nu får alle parcelhusejere 40 pct. mere i ejendomsværdi, spredes der den almindelige opfattelse ude omkring, at nu er der nogle, der sidder og høster nogle vældige gevinster. Det er med til på én gang at give måske også parcelhusejere selv dårlig samvittighed over inflationen, som i virkeligheden slet ikke direkte kan findes i deres forhold, og samtidig legitimere den gradvise overdragelse via de forskellige beskattningsgrundlag.

Jeg er naturligvis ked af, at vi ikke kunne komme igennem med lovforslaget. Jeg tror, det vil vise sig, at regeringen og flertallet her i salen vil få alvorlige problemer med den lovgivning, som de vist bliver nødt til at finde en eller anden løsning på, også med hensyn til, hvad man egentlig vil foretage sig med den 15. alm. vurdering. Man kan jo

ikke bare lukke øjnene for den. Jeg havde her som i et andet centralt spørgsmål i boligforhandlingerne håbet, at man havde været en lille smule mere forstående over for de synspunkter, som vi andre kommer med, for der er vel trods alt behov for og interesse i, at vi søger at nærme os hinanden. Men skal man det, skal man også høre en lille smule på hinanden. Det blev altså ikke til mere end sympati, endda en meget behersket sympati, efter hr. Svend Jakobsens tale her i dag. Men jeg håber alligevel, at man vil tænke sig om én gang til. Så kan der jo komme en anden runde.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg er enig med flertallet i, at det havde været at foretrække, om forslagsstillerne havde trukket lovforslaget tilbage. Jeg synes heller ikke, der her i dag er sagt noget som helst nyt. Ordførerne for de to partier, som står bag lovforslaget, har holdt taler med almindelige boligpolitiske betragtninger, og det er fuldstændig rigtigt, som hr. Dahlgaard har fastslået, at det er slet ikke det, det drejer sig om. Lovforslaget drejer sig om, hvorledes vores vurdering skal være indrettet. Hvordan skal vi indrette denne vurdering, sådan at den bliver teknisk bedst mulig?

Derom har vi sagt, at vi har en vis sympati for, at ejendommenes prioriteringsforhold ikke kommer til at indgå i vurderingsgrundlaget, særlig hvis der over lang tid er store renteforskelle, men naturligvis også hvis der på et givet tidspunkt er store forskelle i prioriteringen. At der imidlertid tages hensyn til det sidste, må man da være klar over, for det fremgår udtrykkeligt af det materiale, der er fremsendt til udvalget. Det er et hovedprincip i den vurdering, der foregår, at den ikke skal være individuel, bl. a. fordi disse vurderinger bruges som skattegrundlag. Det skal være det normale, der er niveauet. Det er niveauet for ejendomme af den pågældende karakter, man skal finde frem til, således at den skattemæssige behandling af borgerne bliver mest muligt ensartet. Det er formålet med det.

Der er ikke ved denne behandling og ej heller under udvalgsarbejdet, forstår jeg, fremkommet noget fra de to partiers side, som kan sandsynliggøre, at man ved at tage nogle spredte kontantsalg — helt tilfældige, må man sige, i forhold til det store ejen-